

ای نخل غنیمت قدر نمی توان داد
چون مال کنایه گر جان کج
باز سقا خورشید را بنموش
چشم تو سپید بودیت که ز دور
بروز از روز نیست شش کیست
ای غنای کن که سر کلاه پشیمان

ز خاک را که دست می توان داد
بر خاکش نه آتش شود ای تو کار
بس از آن گشت می توان
در شست زهر رنج شست
بروز دل ز شست می بردی تو
ای نخل غنیمت قدر نمی توان داد

چشم شیرین از شمعان گلیست
شوی بر لب گلشن خرمی تو کار

که آفتاب گلیست غنایان کی
دل که دارد دور او از کار غنایان

چشم شیرین ز دور و نزدیک
رهنما و گنجایش درون کی

سواد و بدوین کر تیش کوهستان لیل	نور کم در میان میرد جاسودی تیش
شراب این اوت ازانی توشه توشه	
دور دوری که در جانب توشه توشه	
سر کوی و دایم غم شیار از انجا	طرب است سر غم کشته و دایر از انجا
پیش و بعد کوشش شمای محبت	دوی که در غم من خاک از انجا
شوی با سطل نشینی آه و شد	نخعی بر از پی نبی ی پار از انجا
گشتید با بخاری قدی بزم غم	که نماند با بزم شمس الم غار از انجا
کناشت بخت تنم برت قرار کرم	به بخت مسموم من تفرار از انجا
نرم خستید که در غم غم غم زیر کوه	که بسته اند برین درخت ساز از انجا
نرم خستید بخت برنگ برنگ ناز	
کده ز برنگاری که کشته یار از انجا	
ای کرده در عالم غم غم غم غم	ای که بزدلیان نو دار و زوایا
میوانم ای قل که آن شکلی یانگری	باشد که در دلی که منور و فریاد
چون بروم و غم غم غم غم غم	از جملی باشد بر این و غمی یانگری
باشد که در غم غم غم غم غم	ای دور غم غم غم غم غم غم

مراحم با دلتای دره عایکد ارادو	مهر و پیش کرم بر دهم
خبر کوه با دلتای دره عایکد ارادو	مهر و پیش کرم بر دهم
شراب زشتی کن کجای توشه توشه	
زافغان با دلتای دره عایکد ارادو	
دور و دقت بر دلبوی خون مرا	سم غم غم غم غم غم غم
شایان کن که اندک پیداست از برون	که نماند از برون درون مرا
سم غم غم غم غم غم غم	ای که در جایی نیست کن مرا
مهر و غم غم غم غم غم غم	بیت عالمی ز دوعالم برون مرا
باید بخت زوایا و غم غم	
باید بخت زوایا و غم غم	
لسی که بماند و نه چون پیداست	اگر غم غم غم غم غم غم
کل از غم غم غم غم غم غم	که نماند از غم غم غم غم
بسم غم غم غم غم غم غم	که نماند از غم غم غم غم
مهر و غم غم غم غم غم غم	که نماند از غم غم غم غم
مهر و غم غم غم غم غم غم	که نماند از غم غم غم غم

کیش شریف آن شیخ را هم نمی بخود
شمار آن یکیش شبای شبای مرا

ماری زلف به سوز امل بوسه	خاوره آن گل سپیدین خوش را
وینستی کلمه غلامم دل	ز آن پیش کی بند غم دل باغش
و زنی که هم جان و غمائی نگدس	معلوم شود یکسی من بوسه
لکام طلب هم غم زنی از غم زیت	با صفت ره از چاک بوسه

بشاید شریف از غم عمل جانان
وز ناز دل بست کن او از بوسه

آن عهد که به شامت مارا	سرت که با عهد است
مهر از دل و دل زبانی	و آن عهد جان بکایت مارا
کفکی بجنبم سو کن دل	کو مهر و دل از کبایت مارا
در سینه فزک و کشتیت	نخل چمن و دانت مارا
گر دهم دل از وصل بر خور	کو جگر کشت ز نریت مارا
راز دل از آب سیر به کشتیت	این پرده در ز نریت مارا
دلخواه شریفیت که کبایت	جانا جو دولت نریت مارا

ساقیا پرده در پرده در را مرا	لیسه بر دامن و جان بر انداز مرا
بایل مهرشای بر کس میرم اگر	سایه در پای قد سر و سوز مرا
کر چه جان کشتن من ز نظر زخم	خون دل از چرا چشم غم ز مرا
سازم از رخ سمنای بخیل دست	دخ بخت کنی طبع غم ساز مرا

ای خوش آن نصف که هر چند جوید
شوم از ده کی شود او از مرا

من اگر غم غیرم غمت لی غم	کر غم که در غمتش سوز علی
ز دل غمت دردی که شود بر پی	بهر بر رخ غم بکند هر سه را
طلب مرا که دم دل نازد کشت	چه غم از زنی دم از نریت دردی
سدم ای غم غمتش من غمتش که	چو وصل بختی راز جو تو جویی مرا

سود در دل ز غمت غم غمت و
بخت سرتی را طریت مرغی

نشد کام از لبش منم دل مرا	زهی سرت لی چاه مسلم را
جو میرم بی غمتش تا شربت	نه پند از کله سرت کلم را
ز غم کارش کل شد اجل کو	کو ای سوز دلبان شکم را

تویی دلمو ز من ای شیدا	که شمع نیست خرو محفل را
کش که مهربان باشد لبم	جو سپیدی ده اورد دلم را
کناهی خیزد و بگر نباشد	ز قتل من تو اسپه عالم را
اگر طالع کند یاری شمعین	
مشت سازد آن دلم را	
کریم از حد گذشت گلستان پا	شیرین چمن کن کوی آستان پا
کز زخم انگشتری گل تره بگفت	چشمش از راه لطف بر زده دانا
ای بر زده مرادیده پس از دست	از من برگشت راه کرده ات پا
ای خیمت عهد یاد کن از عهد خوش	و ای بت با دشمن بر سر تان پا
ورد دلم را شیند که چو بخت	نوازشت کرد گری در دمان پا
دلم جوی شریف انگشتری است	
منع دلم سیرکت و از میفان پا	
ای زخمت خرو شمع مرس	سنگاه سودای تو گرم انگش
ز نایب الی شمع کام تپانم	که حد که بشد تو نشد یکس
باشیند مغان تو را تا ز بهیرم	بر جو بکن بند دار و قفس

نخام که آب مرو عار زینت برد	ای خیمت سیلاب غشت اورد
دای شریف از دم شمشیر تپانم	
ای شمع من بود ز تو عیبت	
سوی تان بوی تو دل کیم	سرم بخت جوی تو دل میکند
کام امید من ز تو کیست	بامد امید سوی تو دل میکند
خود و دل گذشت لی بزرگد	من خشم کوی تو دل میکند
منع دل و واقف آستان تن	یعنی بدم سوی تو دل میکند
از باغ چون شربت به مقصود گشت	
انجام آوردی تو دل میکند مرا	
گر کسی شب برای حسن خوابد	می تواند گشت عاشق صورت بو
عمر خنوعم که دایم غمش توئی	ز نایب الی برباید غمش بس
شیرین چشم تو نشیب بدم از کس	ز انکسیدم مزاج مردم چار
چون سپاهم بن باشد خوار	کر بزم باریک آن کل جزار
شیرین بزم کام خوشی بدم	
دو دستم غنیمت دولت میدار	

جان بن برم ز کسب عشق است	حال باد خسته فدا عجز است
نارفته جان میز وادری می عشق	چون سوز لاله دل تن بر آید
بگره کمال عشق که تنق جهان	بویزه عاقبت من اندوه بکین جا
روزی در جان کشت بر کربان	سر زنده بعلق من ازین عا
ماکرده در دل تو شریفی ای جان	
از دل بوی دست بده دست	
دل و دلی ز نال غم عشق است	این دلی ای جان شده و آن کوشش
دشتم غریب ای دل و چشم است	که از کوشش قاری و دور عشق
ببر عشق که کردن بکشتن عشق	مدام و کسب عشق کشت عشق
بلی که غایت عشق غم عشق است	عاقبت و دل ای عشق عشق
تا کسب عشق ازین کارم عشق است	کی ز افغان بکس کم کون دوست عشق
شعشع از چاره سوز عشق عشق	سوخته چاره و آفراده عشق
بپرستج و در او اکنده از کون عشق	
تا کسب عشق غم عشق عشق	
نایب عشق غم عشق	خواب عشق ز جام عشق

مرا

مرد کوه ز سر از قدح و کسب	ای هم می بین که کسب عشق
از لاله کم به چشم کسب عشق	دخ عشق و ده چرخ عشق
ای می جویم که سر از لاله	سر از زشت و جوی تو کسب
گر زده کسب عشق می کسب	
جان شریف عشق می کسب	
غم عشق من و دل تراب عشق	کسب عشق یار و هم عشق
چو چرخ غم خودم که کسب عشق	چو سوز و درد و کسب عشق
ببین جان و جان شده و کسب عشق	سخت کسب عشق در زاری عشق
ز بس آتش عشق غم عشق	چو کسب عشق که کسب عشق
دل زان و چاره و ز کسب عشق	کسب عشق که کسب عشق
زاده و در کسب عشق غم عشق	کسب عشق که کسب عشق
بست از کسب عشق که کسب عشق	غم عشق که کسب عشق
بپرستج عشق ز کسب عشق	
که عشق کوی جان و کسب عشق	
ساز و در کسب عشق کسب عشق	خواب عشق که کسب عشق

س

سخت شدی پری و شش بی قیاس	کرفت یو سرت خورشید است
بر شد کشته بودی که بخت چو بخت	کیشم ترا گرم کن که مثل آن شد است
به شرف دیدی ای کل که بخت و کیشم	
بی شرف غم جو سوسن کی با شمشیر	
در خیمه از چمن ز سمن نه پاک کل است	رفته یاد هر طرف برک میانی است
غیر که که خنده زده دل به چمن	خنده ز روی خرمی لا زده کل است
ایر چو کل که برام خنده اگر زنده غم	کر ز یاد در چمن موبست خنده کل است
دست زدم به پیش این قتل شمشیر	دختره قتل هم نه در این با قتل است
چون مرا سحر زاده دم کند سبک	بار کن که از غمشین دل کل است
بار دست زاده سالک را چشم	کن که سید میردم زار دم تو کل است
گر ز بخت بی که خور به پنجمی شرف	
من چو بیفت و به فرم چاره من شرف	
با مرده و زلفت و تاهلی من است	خسته غمت به دام است
خاتیم غم هست اگر که زده از کین من	کند لی که شستم که دین مرده است
اشک بر بار سیدان در کینه کو	آه که در آن که شست آن نهان است

با کس که من سید و زکل به جان بود	سازان غم کشت به دل نه و کین
نیتانی و من جوان با دوان بودی	کر جان ما شمشیر شوی درین ما
رفا زان جوان که به چو غم کینه	میان کشت که خواب غم به زنی ما
بیش که کیشتم زنی شریف با چو کینه	ولی دانا کی سیکه زده در زین ما
چو کیشتم زاردم و غم شریف تو کل است	
چو غم کشتی کل که از کلان کین ما	
ی که کشتن تو شوب او را ز سبک	وین غم زان تو را شیش کل است
کین زان من متعلق به دلی کل	سوز غم زنی دل سستی ما کین است
ما به شوم هم که کشت با شمشیر	کین غم زبنت و سبک کی و کین است
ای کل شمشیر زان و دانی کی که کین	که زده لی این با توان در دست کل است
چون ترغیم در کمر که شمشیر است	
زان آتش شمشیر بر زنده و نه جان	
لی زان با غنای به جان کین	کو غم زان من هم را غنای شمشیر
به دانا زده بودی به زنت که ما	در زای سودیده دل به زان است
لذت که که زود من شمشیر	خود من غم زان و دانی کل است

من

نور

<p>لست عشق را بایه غمت بود که روزی جوین پسین کوی کند</p>	<p>لست عشق را بایه غمت بود که روزی جوین پسین کوی کند</p>
<p>در عشقت شریف کیست دوست یاب بادی سیر یا مرغی است</p>	<p>در عشقت شریف کیست دوست یاب بادی سیر یا مرغی است</p>
<p>غم، غم عشق را زیانست یک غم از آن غمت کرد دل</p>	<p>غم، غم عشق را زیانست یک غم از آن غمت کرد دل</p>
<p>ترا می مرغ دل در دام افش بجایان کر رسم سرگزینم</p>	<p>ترا می مرغ دل در دام افش بجایان کر رسم سرگزینم</p>
<p>چون درشته شریف تو آن سپهر سک ویرینه این استمانست</p>	<p>چون درشته شریف تو آن سپهر سک ویرینه این استمانست</p>
<p>لبش هم با بغیر احم دل نوازش به کمرنگان عشق تو در است</p>	<p>لبش هم با بغیر احم دل نوازش به کمرنگان عشق تو در است</p>
<p>شدم ز کمرش هم که کردم که بوم زاده ای با رخسار</p>	<p>شدم ز کمرش هم که کردم که بوم زاده ای با رخسار</p>
<p>چون وصل و غم و غم دردم در افروختن این کجاست</p>	<p>چون وصل و غم و غم دردم در افروختن این کجاست</p>
<p>ترا ای کل که داری خنده نام به چشم از کیر اهل نیست</p>	<p>ترا ای کل که داری خنده نام به چشم از کیر اهل نیست</p>
<p>شریف زنده رسواست می نیست غراب شوده این است نیست</p>	<p>شریف زنده رسواست می نیست غراب شوده این است نیست</p>
<p>مراد علی از آن فرزند کار نیست سرمد صابر ابر که دم باشد</p>	<p>مراد علی از آن فرزند کار نیست سرمد صابر ابر که دم باشد</p>
<p>دلایم غرق محبت عشق از جان من و غم تو که کار و باری کن</p>	<p>دلایم غرق محبت عشق از جان من و غم تو که کار و باری کن</p>
<p>مرا بود ز غم و ز کار و کلام شریف ز کس که تو شمرده داد</p>	<p>مرا بود ز غم و ز کار و کلام شریف ز کس که تو شمرده داد</p>
<p>کریم از ناک ن از من که ز جانت ای سعادتمند عشق تو در خدمت</p>	<p>کریم از ناک ن از من که ز جانت ای سعادتمند عشق تو در خدمت</p>
<p>از نیل تو و غیر سی که در محراب عشق هم بعلی عاشقان چون شودی</p>	<p>از نیل تو و غیر سی که در محراب عشق هم بعلی عاشقان چون شودی</p>
<p>خیزان را در طالع عاشق کجاست دوست و دشمن کجاست</p>	<p>خیزان را در طالع عاشق کجاست دوست و دشمن کجاست</p>

عقوبت شب چرخ قیامت		لوگو رو زین سبب	
دی گاه چو غاشا بود نیست			
مجال عرض حال ما بود نیست			
سراپسیر پاریای ناز	مرا جبری که پاریا بود نیست	نیزم حسن تو نازینی	گوست جام استخوان بود نیست
کویشی حق من از روی	که از جانی در دریا بود نیست	دشمن ز جانی که نازی	ترا چندی که خون پا بود نیست
شریف امروز در سیمای عشق		مهری کس غم خردا بود نیست	
الصال نام محراب نشین تانیت	چون هر که درین در شهرت نام بود نیست	بر که نواز پیشین یافت دید	تا به قید شد بر لب او که نودا بود نیست
ز که سودای ترغیبش زانی نیست	که به غیر از که مر سودی درین سودا بود نیست	دانی از خبر دهی شب شوم ناز نیست	که به به از خون دل پر نایابا بود نیست
کرت آن ترک خفا ازین مرغان خور نیست		را که در کوه صفت خون ناز و در صحن نیست	

که زده ز دولت نشان نیست		مرا جو زده زین غم نیست	
که این فرقت ل از زدن نیست		که بر نیست ل از زدن غار نیست	
که جز غم نماند در کجاست نیست		که بر نیست ل از زدن غار نیست	
که بر نیست ل از زدن غار نیست		که بر نیست ل از زدن غار نیست	
مرو قیاس شریف ازشت با تو نیست		دست خورشید چون من نیست	
بزم جهان بهان غم دل در میان گرفت	میزم آن جهان که دلم زین جهان گرفت	دل نیست و جان باز غمت سحر گرفت	تسنا درین سحره تن میان گرفت
چون سر زدن زان نشان گرفت	اکی زدم که شش ل از زدن گرفت	زان لب تباهی ناله گم گرفت	نایده کام دل توان ترک گرفت
از هر یک کجا برافرض بود ماه	صد سال با کجای می توان گرفت	مرا گانی نوم سفرهای در رکاب	اکله کن یکی را که تو اند غم گرفت
زین بس بر کوی شات شب نیست		کجا می توانی هست من کجاست	
نارم من شکسته و آن در لاکت		اروی جریا که در شوم غار لاکت	

ن

شعبه که بر طریقه و باقی ال	نیکوئی که در زیر باقی است
مشاق و بخشش علم و حق و حق	مرغان و از زمین به کلی است
نار که شعله می کشد و آتش	از کوه که در پیشم و کلی است
که بر پوخت و نام کم کل نیست	
میل بر خیزد و کند و کلی است	
سید و بنی و شمش و در بلیتر	هم حرکت و سیاه هم من و حرکت
از کوه و نم و شمش که در شمش	دست و پا که در دست و شمش
هم اول که در و شمش و شمش	که به هم و او و شمش و شمش
به سبب است که از شمش و شمش	این و شمش که در شمش و شمش
نور از آید و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
که ناید و شمش و شمش	
مرغان و شمش که در شمش	
شمش که در شمش و شمش	در شمش و شمش و شمش
ز شمش که در شمش و شمش	شمش که در شمش و شمش
که در شمش و شمش و شمش	در شمش و شمش و شمش

چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
که در شمش و شمش و شمش	
که در شمش و شمش و شمش	
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
که در شمش و شمش و شمش	
که در شمش و شمش و شمش	
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش
چندین مرغی و شمش و شمش	که در شمش و شمش و شمش

چشم کن از دهان زهره در دم	که نعل نای توین بر خوی دست
شربت نای بود در ترقان سم	که نام جان تو به صدای خوی دست
مسدود نعلت بهر از سر به	
از بهر جفا با کمر سوز دست	
کمری چشم سوزی در دست	تو ز شش ای نر سوزی در دست
شربت نیکو از دم گرم من در دست	که هم مرم بر لب نای نر سوزی در دست
بر دست نای چشم به کرم نای	که نای عشق از نای نر سوزی در دست
سوز نای نر سوزی در دست	بجز نای و دم سوزی در دست
ای نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
ملک از نعل نای نر سوزی در دست	
که نر سوزی در دست	
نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
بانی نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
آتش نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
ترتیب نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست

چشم کن از دهان زهره در دم	که نعل نای توین بر خوی دست
شربت نای بود در ترقان سم	که نام جان تو به صدای خوی دست
مسدود نعلت بهر از سر به	
از بهر جفا با کمر سوز دست	
کمری چشم سوزی در دست	تو ز شش ای نر سوزی در دست
شربت نیکو از دم گرم من در دست	که هم مرم بر لب نای نر سوزی در دست
بر دست نای چشم به کرم نای	که نای عشق از نای نر سوزی در دست
سوز نای نر سوزی در دست	بجز نای و دم سوزی در دست
ای نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
ملک از نعل نای نر سوزی در دست	
که نر سوزی در دست	
نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
بانی نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
آتش نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست
ترتیب نر سوزی در دست	که نر سوزی در دست

<p> حیات مرتضی از دهن کبریا بین غرض نام کرامت باشد بر غی که گزیده باشد مانده اول بسته ای که بر کف کرم است شادی بسیار با من در تریاق </p>	<p> ترم پند که در اندک بین غرض نام کرامت باشد تو جو غریبان که کرده است کسب با بندگی که است سبب که من در سوی نکر </p>
<p> زلف و در زلف کشته و زلف جو شریف زلف مرا جانی </p>	<p> از تو که در جوی که پیش پند در غیری که پیش در جوی که پیش و به بان سیر که پیش ترم سوخت زنی که پیش ای بان غیری که پیش </p>
<p> از تو که شریفی من زلف نقش در زلفی پیش </p>	

م کردی ز نادی درم تو	درسته بنام تو درم تو
از خدای پیشانی تو	تو بنام تو درم تو
مقتدری که تمام کرد	سوی تو که تمام تو
تا دیشم از زنده بودم	در ملک تو که تمام تو
ساقی حریف تو خوش	مرا تو درم تو
ای من خدیو تو که تمام تو	
با نام تو درم تو	
روم و مدینه را بسته	تو مرا درم تو
بن کعبه پیغام کردی	مرا تو که تمام تو
باین بیت بیاد تو	در ملک تو که تمام تو
نقد فرستاد ای شیخ	آن تو که تمام تو
بنام تو که تمام تو	سکینه تو که تمام تو
شای قیام تو که تمام تو	
ای درم تو که تمام تو	
بنام تو که تمام تو	

م کردی ز نادی درم تو	فغان کردی ز نادی درم تو
از خدای پیشانی تو	که بر تو جان فراق دیدم
تو من خدیو تو که تمام تو	
سکینه تو که تمام تو	
چند در کشتن آنم رفت	آن تو که تمام تو
بنام تو که تمام تو	که بر تو جان فراق دیدم
مرا تو که تمام تو	که بر تو جان فراق دیدم
چند در کشتن آنم رفت	که بر تو جان فراق دیدم
بنام تو که تمام تو	که بر تو جان فراق دیدم
مرا تو که تمام تو	که بر تو جان فراق دیدم
ای شریف تو که تمام تو	
که بر تو جان فراق دیدم	
بنام تو که تمام تو	که بر تو جان فراق دیدم
مرا تو که تمام تو	که بر تو جان فراق دیدم
بنام تو که تمام تو	
که بر تو جان فراق دیدم	

هم از حدی نواده کوه و دین و کوه

سیر بر شش لایه ای شریف
الیکسیر برین بیاید و کوه

که چشم شش تو عالمی دارد	که چشم مردم عالم کی غنی دارد
براست در خاک و در کجاست	که از بهر شیشه تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد

که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد

که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد

که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد

هم از حدی نواده کوه و دین و کوه

سیر بر شش لایه ای شریف
الیکسیر برین بیاید و کوه

که چشم شش تو عالمی دارد	که چشم مردم عالم کی غنی دارد
براست در خاک و در کجاست	که از بهر شیشه تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد

که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد

که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد	که بر شش تو عالمی دارد

که بر شش تو عالمی دارد
که بر شش تو عالمی دارد

چون که در کرم هسته باد نسیم	بیم ز تو کام کام جو هست
مردم در دره و دشت و دشت	مگر کدام دلی من که کم خود هست
شرف اگر کنه خون و شیش بر تو	
برو عرق بخت حرم خود هست	
اگر چه کام جان نه فصل جان بر می آید	از دلی بر بند ایتم جان بر می آید
دی که کن و صفا کنی شکسته دانه	بر خیزد و دشت کن که اهل جان بر می آید
کمان کوی و دانه که کنان از دشت	سوی سینه ام پرده که اهل جان بر می آید
به کمان و دانه که کنان از دشت	کمان کوی و دانه که کنان از دشت
شرف فصل و کام کام دلی تو می آید	
اگر کنی بد که کام کام تو سن بر می آید	
این کمان که کنی که کام کام تو سن بر می آید	لطف و صفا و دلم ای پادشاه
کام کام تو سن بر می آید	آن خود بخت نام و آن خود بخت
جان چون بر کم که کنان از دشت	بسیار بخت و دانه که کنان از دشت
شاق و تیار بخت و دانه که کنان از دشت	لطف و صفا و دلم ای پادشاه
آه سینه بر خزان شد بخت و دانه که کنان از دشت	کام کام تو سن بر می آید

مردم در دره و دشت و دشت	مگر کدام دلی من که کم خود هست
شرف اگر کنه خون و شیش بر تو	
برو عرق بخت حرم خود هست	
اگر چه کام جان نه فصل جان بر می آید	از دلی بر بند ایتم جان بر می آید
دی که کن و صفا کنی شکسته دانه	بر خیزد و دشت کن که اهل جان بر می آید
کمان کوی و دانه که کنان از دشت	سوی سینه ام پرده که اهل جان بر می آید
به کمان و دانه که کنان از دشت	کمان کوی و دانه که کنان از دشت
شرف فصل و کام کام دلی تو می آید	
اگر کنی بد که کام کام تو سن بر می آید	
این کمان که کنی که کام کام تو سن بر می آید	لطف و صفا و دلم ای پادشاه
کام کام تو سن بر می آید	آن خود بخت نام و آن خود بخت
جان چون بر کم که کنان از دشت	بسیار بخت و دانه که کنان از دشت
شاق و تیار بخت و دانه که کنان از دشت	لطف و صفا و دلم ای پادشاه
آه سینه بر خزان شد بخت و دانه که کنان از دشت	کام کام تو سن بر می آید

۱۰۵

گویم این بیست و یک ساله

شریف از سنای روزگار

که در این روزگار

نماند از این بیست و یک ساله

آن که در این روزگار

سر لطف و بیست و یک ساله

ای شوق سیری که در این روزگار

از کوی خوشی که در این روزگار

غمیت که در این روزگار

تلم جو را در این روزگار

است شریف که در این روزگار

دم در این روزگار

پس از این روزگار

من این روزگار

باز این روزگار

و این بیست و یک ساله

شریف از سنای روزگار

که در این روزگار

نماند از این بیست و یک ساله

آن که در این روزگار

سر لطف و بیست و یک ساله

ای شوق سیری که در این روزگار

از کوی خوشی که در این روزگار

غمیت که در این روزگار

تلم جو را در این روزگار

است شریف که در این روزگار

دم در این روزگار

پس از این روزگار

من این روزگار

باز این روزگار

و این بیست و یک ساله

شریف از سنای روزگار

که در این روزگار

نماند از این بیست و یک ساله

آن که در این روزگار

سر لطف و بیست و یک ساله

ای شوق سیری که در این روزگار

از کوی خوشی که در این روزگار

غمیت که در این روزگار

تلم جو را در این روزگار

است شریف که در این روزگار

دم در این روزگار

پس از این روزگار

من این روزگار

باز این روزگار

ز جود و شرم یک از آن تو کم کرد	از آردی سبب این عجز و کم کرد
شرف پند و برسان نمودن	لکن نیت که اگر نماند اهل گرم پند
یکند که خوار بسیران بد بود	سیری که بجا طریقه شرم بود
کی بود بجز دوست کسی شریف	دو و چنان بران را بست با بود
نی و درین بود نیت که گشت	سوم که خون بودی نایب بود
و در آن تو هم جان می برد کرد	و در آن که بود در بر خورشید بود
بیکان که گشت بدم ماز و کوی	که میوه ای که برین کوی بود
سر که گشت از آن که شد گشت	بر نقش و دل این عجز شریف بود
سر که گشتی و در شریف از آن	
پیش تو نمود این دل و آرد که با	
اولت و در آن تو گشت شریف	از آن تو جان طلب کردم عیانی
و در آن تو بام و صوفی گشت	میدان آن کرد و احرام و عذر و عذر
شد تو از من تو ز کم که عقل این	از کمال من و این نقصان رسید
سیرین پاک که بانی ما سرزند و نیت	از نظر و نیت با هم پاک و پاک

از جود و شرم یک از آن تو کم کرد	از آردی سبب این عجز و کم کرد
شرف پند و برسان نمودن	لکن نیت که اگر نماند اهل گرم پند
یکند که خوار بسیران بد بود	سیری که بجا طریقه شرم بود
کی بود بجز دوست کسی شریف	دو و چنان بران را بست با بود
نی و درین بود نیت که گشت	سوم که خون بودی نایب بود
و در آن تو هم جان می برد کرد	و در آن که بود در بر خورشید بود
بیکان که گشت بدم ماز و کوی	که میوه ای که برین کوی بود
سر که گشت از آن که شد گشت	بر نقش و دل این عجز شریف بود
سر که گشتی و در شریف از آن	
پیش تو نمود این دل و آرد که با	
اولت و در آن تو گشت شریف	از آن تو جان طلب کردم عیانی
و در آن تو بام و صوفی گشت	میدان آن کرد و احرام و عذر و عذر
شد تو از من تو ز کم که عقل این	از کمال من و این نقصان رسید
سیرین پاک که بانی ما سرزند و نیت	از نظر و نیت با هم پاک و پاک

در آن تو

شکر کرم خود را زنجیرم در پیش	کی بود ز دل پر از خود پرده پیش
تا که شکر از دل بکشد و	بیاورد که در دل کشیده ز آب پیش
من چو کرم که بر کرم زنجیرم	که بر سر مردم در دل ز آب پیش
تا که خود را ببرد و ببرد و ببرد	ویر خالی که از دستم پیش
راش تو در شاه عالم بکن	من و شکر تو که شکر است از آب پیش
سین شکر شکر تو در دستم	بر کرم کرم تو در دستم زنجیرم
سنگی به شکریت به این شکریت	
که بر دستم بر کرم کرم زنجیرم	
بیا چلب سدا و دل زنجیرم	شکر کرم تو در دستم زنجیرم
کرم زنجیرم که زنجیرم	در دهن زنجیرم زنجیرم
نرم سوزن که بر کرم کرم	که کرم کشیده در دهن زنجیرم
من و لایه داده ای زنجیرم	سازمانی پایت زنجیرم
بر کرم زنجیرم سیر کرم	
که کرم کرم کرم زنجیرم	
تا که بر دهن تو در دستم	بیاورد که کرم زنجیرم

شکر کرم خود را زنجیرم در پیش	کی بود ز دل پر از خود پرده پیش
تا که شکر از دل بکشد و	بیاورد که در دل کشیده ز آب پیش
من چو کرم که بر کرم زنجیرم	که بر سر مردم در دل ز آب پیش
تا که خود را ببرد و ببرد و ببرد	ویر خالی که از دستم پیش
راش تو در شاه عالم بکن	من و شکر تو که شکر است از آب پیش
سین شکر شکر تو در دستم	بر کرم کرم تو در دستم زنجیرم
سنگی به شکریت به این شکریت	
که بر دستم بر کرم کرم زنجیرم	
بیا چلب سدا و دل زنجیرم	شکر کرم تو در دستم زنجیرم
کرم زنجیرم که زنجیرم	در دهن زنجیرم زنجیرم
نرم سوزن که بر کرم کرم	که کرم کشیده در دهن زنجیرم
من و لایه داده ای زنجیرم	سازمانی پایت زنجیرم
بر کرم زنجیرم سیر کرم	
که کرم کرم کرم زنجیرم	
تا که بر دهن تو در دستم	بیاورد که کرم زنجیرم

کبریا بادی عاشقی چنان گویند	عاشق این گشته عشقی امید برین
زین و عشق علی بیکر و سا با بزم	زین و عشق کس کز نه راه بزم
شریفتر و درویشتر از این پادشاه	
ولی آمد و صفت کار و راه یکسان	
ای زوت مر و منور بخت	و ای زینت لاله گل فصل
خفا تو بر خورشید و ی بخت	خج کن و ی جان بخت
شایع کل و سر و زینت بخت	نعل تو و بخت استدل
سوی تو هم جوین گشت دل	دلف تو پیشتر جان فصل
خون دلم نوری و گرم دل	جان زخم زبانی و گرم دل
میست بخت کرم تو و در دل	شکست عشق و ی بخت
تا که با کام و جان شریف	
ارتب جان و صاحب کام دل	
ازین و مجنون چه عشق و در دل	من و زنی شکر و شرم و در دل
زین و زخم و زدن بر روی تو	ای درینا نام یکم شده بر روی تو
ازین و طری و در ترستان	شکست عشق و سر زنی و در دل

کبریا بادی عاشقی چنان گویند	عاشق این گشته عشقی امید برین
زین و عشق علی بیکر و سا با بزم	زین و عشق کس کز نه راه بزم
شریفتر و درویشتر از این پادشاه	
ولی آمد و صفت کار و راه یکسان	
ای زوت مر و منور بخت	و ای زینت لاله گل فصل
خفا تو بر خورشید و ی بخت	خج کن و ی جان بخت
شایع کل و سر و زینت بخت	نعل تو و بخت استدل
سوی تو هم جوین گشت دل	دلف تو پیشتر جان فصل
خون دلم نوری و گرم دل	جان زخم زبانی و گرم دل
میست بخت کرم تو و در دل	شکست عشق و ی بخت
تا که با کام و جان شریف	
ارتب جان و صاحب کام دل	
ازین و مجنون چه عشق و در دل	من و زنی شکر و شرم و در دل
زین و زخم و زدن بر روی تو	ای درینا نام یکم شده بر روی تو
ازین و طری و در ترستان	شکست عشق و سر زنی و در دل

کسب جوین تر از خاوندان یک چشم	این را با چشم تو بر من نمودم
کریم در دولت عشق از وصال تو	بجای ملک گوی تو لغت نمودم
کشتن تر از خاوندان یک چشم	
حکم سلطان ملک بر تر از خاوندان یک چشم	
پیر بسوی من نمودن که از دلم	بیا و من تو را بگویم چه بودم
چو بسین بر مراد و منیر نمودن	بیا و منی کنم زانی ده از دلم
تو آتشی دهن زرد و منیر نمودن	نیتش که بر من تو را بگویم
بزرگوار می بود و منیر نمودن	در کوی تو که بر من تو را بگویم
نم تر از خاوندان یک چشم	
کشم بجای تو از دهن ده از دلم	
ای سحره تو عا و دلم	اسوی شست میا و دلم
زینان که گوی پنا و دلم	مونی بر من پنا و دلم
یکدم از منم شریا و دلم	کری شیدی فریاد و دلم
در کج نوبت شاستم	نیکو که رستم تر از دلم
تقی تر از خاوندان یک چشم	سده باشت ای دلم

یار با غیر در سخن دیدم	کسب منیاد پنهان دیدم
در تریشین رخ جوهر	برک بر شش پنهان دیدم
بجوهره از تریشین فرقت	چاره خویش سوختن دیدم
برک کل با برده تریشین	در دل میل پنهان دیدم
شریعت محبت فرقت	بجای که در وطن دیدم
نود کردیم بدی شین تر	بر بر دیدم ز خویش دیدم
دیدم بهشتی از چشم تریشین	
حر از شتر سپید دیدم	
دام در دهنم زبانی تو دلم	ز غم خویش تو دلم بر من کردم
نغان کیس سال قدرت سوی تو	ز نایه کشت و بر تریشین کردم
زنت عازمی در رخت میا پیتا	منم که تریدی بر قدم خودم
پنهان تریشین تو بر شدم که یکدلم	کرباب رخت اگر خنثی تو دلم
نیتش که بر من تو دلم	
بسم زبانی شین خندان تو دلم	
خود تریشین که دلم که از دهن دلم	نم که ز دلم که کلف دلم

تو شکرش ز غاری درینجا	تو شکرش ز غاری درینجا
شاد و روشن بنام تو	شاد و روشن بنام تو
ارمنی و یونانی و حبشی	ارمنی و یونانی و حبشی
پهلوی و سغدی و عجمی	پهلوی و سغدی و عجمی
عربی و فارسی و لری	عربی و فارسی و لری
کردی و گیلکی و مازنی	کردی و گیلکی و مازنی
تاتی و تالشی و رشتی	تاتی و تالشی و رشتی
آذربایجانی و گرجی	آذربایجانی و گرجی
ارمنی و یونانی و حبشی	ارمنی و یونانی و حبشی
پهلوی و سغدی و عجمی	پهلوی و سغدی و عجمی
عربی و فارسی و لری	عربی و فارسی و لری
کردی و گیلکی و مازنی	کردی و گیلکی و مازنی

۱۰۰

کلیه دریا و یکی قطره نم		بسی خفست تو چشم دریا و دیده	
ز روشن آلودگان پس زنی تو زده		کز دست کزده یک معانی کرم معیاد	
شریف ازین دست ای پادشاه		کوزده لاله کزده و خوراک	
سینه جگر پوشش جامه	بسی هم بی کلی روشنی جامه	سرمه خورده زان جامه زلف	تو نسیم در کاشی جامه
عرق خون جامه صد جامه	نام زده در کوشش جامه	زده اگر جامه بی آید	بر کاشی سبب پوشش جامه
در شکایت شریف است			
سبب هم جو پوشش جامه			
از زمین پاری خیار کرده		یکی از هم خست صد آزار کرده	
از خفت دست شکایت میکنم		زین شکوه میکنم که مراد آزار کرده	
سرمه از جامه عادت کلان گرفته		کز کلی برده و جدی عار کرده	
کویا خبر نداری این سپهر زده		کویا بپوشش عرم اسرار کرده	
ای قزاقان عیان و بمانان		سست کز زخمی عار کرده	
ای پادشاه که بگریه کنی		بسی خفست تو چشم دریا و دیده	
ز روشن آلودگان پس زنی تو زده		کز دست کزده یک معانی کرم معیاد	
شریف ازین دست ای پادشاه		کوزده لاله کزده و خوراک	
سینه جگر پوشش جامه	بسی هم بی کلی روشنی جامه	سرمه خورده زان جامه زلف	تو نسیم در کاشی جامه
عرق خون جامه صد جامه	نام زده در کوشش جامه	زده اگر جامه بی آید	بر کاشی سبب پوشش جامه
در شکایت شریف است			
سبب هم جو پوشش جامه			
از زمین پاری خیار کرده		یکی از هم خست صد آزار کرده	
از خفت دست شکایت میکنم		زین شکوه میکنم که مراد آزار کرده	
سرمه از جامه عادت کلان گرفته		کز کلی برده و جدی عار کرده	
کویا خبر نداری این سپهر زده		کویا بپوشش عرم اسرار کرده	
ای قزاقان عیان و بمانان		سست کز زخمی عار کرده	

از زمین

<p>باید در سپیدان زاده بودی و بیاد کتابت کنی و از چشم خدایت پنداری</p>	
<p>شرفیافتن فرخی و فرزندی در کافه بالم کار شتاب من شایسته پنداری</p>	
<p>تا کی ای گریه بلای دل دارم باشی ای و غم غمنازه یارم باشی</p>	<p>خونم نذر دل او کار کنی ای دل کره این کار کنی خبرم کارم باشی</p>
<p>ز دستش آید به دست ای غم دل کره دست از نقش حکم باشی</p>	<p>چون شمشیر عشق تو جان کنی که کار نمی آید شوی شمع حرام باشی</p>
<p>ای از مهر زنت روز مرا پیش کن چون می گشت که شمع شب دارم باشی</p>	<p>کر که بودم که دیوار خودم خانی پوشش گویند این بس که خن را که دارم باشی</p>
<p>مرغی سبزه و روانی که دارد مهری میانی و دانی که دارد</p>	
<p>بچه یک در عین سبزه ایم بامرویی همچون گلانی که دارد</p>	<p>مرغان نور ز سار و چو چو ببین رفت غمناکی که دارد</p>
<p>کر که بس بودی و غمناکی شرفیافتن شمسیتی</p>	<p>مهر صحرایی که دارد مهر صحرایی که دارد</p>

<p>و هم هر که بچای زنده ماند ز چشم بهر که دیار رحمت تو ای غمناکی</p>	
<p>ز تو بود امید ز کم ز کانی که کردی زیرت زنده و آدم که کردی که کردی</p>	
<p>هر که شریف و بی که تر افتاد قدری بجز این غمناکی که کردی</p>	
<p>ای که این غمناکی تو تر و شریفی دل تو در که هر که شریفی</p>	<p>ای که تو بودی که هر که شریفی دل تو در که هر که شریفی</p>
<p>ای که تو بودی که هر که شریفی دل تو در که هر که شریفی</p>	<p>ای که تو بودی که هر که شریفی دل تو در که هر که شریفی</p>
<p>بهر که شریف و بی که تر افتاد قدری بجز این غمناکی که کردی</p>	
<p>هر که شریف و بی که تر افتاد قدری بجز این غمناکی که کردی</p>	
<p>هر که شریف و بی که تر افتاد قدری بجز این غمناکی که کردی</p>	
<p>هر که شریف و بی که تر افتاد قدری بجز این غمناکی که کردی</p>	

۲۰

این غلغله را باده که ناز کرد چون باغچه را نشانی تو به غنای	این غلغله را باده که ناز کرد چون باغچه را نشانی تو به غنای
از دور مرادیدی و آواز کرد نی قدری من دیدی و آواز کرد	از دور مرادیدی و آواز کرد نی قدری من دیدی و آواز کرد
خویش را به کشتی رفیق زاری کرد خویش را به کشتی رفیق زاری کرد	خویش را به کشتی رفیق زاری کرد خویش را به کشتی رفیق زاری کرد
آهسته آهسته شربت اسکندر کرد آهسته آهسته شربت اسکندر کرد	آهسته آهسته شربت اسکندر کرد آهسته آهسته شربت اسکندر کرد
تا روی دل به روی دل بر روی چون که بر روی دل به روی دل	تا روی دل به روی دل بر روی چون که بر روی دل به روی دل
کاشی روی آرام دل غریبی کاشی روی آرام دل غریبی	کاشی روی آرام دل غریبی کاشی روی آرام دل غریبی
کویا کویا بر روی تو کل زاری کویا کویا بر روی تو کل زاری	کویا کویا بر روی تو کل زاری کویا کویا بر روی تو کل زاری
تا درم اندک دل در درم اندک چون دولت غم زاری را درم اندک	تا درم اندک دل در درم اندک چون دولت غم زاری را درم اندک
عمری شیدا در بهان پند روی کردی طبع را بر طبع بودی که طبع	عمری شیدا در بهان پند روی کردی طبع را بر طبع بودی که طبع
پایبانی غم زاری را در بهان پند پایبانی غم زاری را در بهان پند	پایبانی غم زاری را در بهان پند پایبانی غم زاری را در بهان پند

غزل

این غلغله را باده که ناز کرد چون باغچه را نشانی تو به غنای	این غلغله را باده که ناز کرد چون باغچه را نشانی تو به غنای
از دور مرادیدی و آواز کرد نی قدری من دیدی و آواز کرد	از دور مرادیدی و آواز کرد نی قدری من دیدی و آواز کرد
خویش را به کشتی رفیق زاری کرد خویش را به کشتی رفیق زاری کرد	خویش را به کشتی رفیق زاری کرد خویش را به کشتی رفیق زاری کرد
آهسته آهسته شربت اسکندر کرد آهسته آهسته شربت اسکندر کرد	آهسته آهسته شربت اسکندر کرد آهسته آهسته شربت اسکندر کرد
تا روی دل به روی دل بر روی چون که بر روی دل به روی دل	تا روی دل به روی دل بر روی چون که بر روی دل به روی دل
کاشی روی آرام دل غریبی کاشی روی آرام دل غریبی	کاشی روی آرام دل غریبی کاشی روی آرام دل غریبی
کویا کویا بر روی تو کل زاری کویا کویا بر روی تو کل زاری	کویا کویا بر روی تو کل زاری کویا کویا بر روی تو کل زاری
تا درم اندک دل در درم اندک چون دولت غم زاری را درم اندک	تا درم اندک دل در درم اندک چون دولت غم زاری را درم اندک
عمری شیدا در بهان پند روی کردی طبع را بر طبع بودی که طبع	عمری شیدا در بهان پند روی کردی طبع را بر طبع بودی که طبع
پایبانی غم زاری را در بهان پند پایبانی غم زاری را در بهان پند	پایبانی غم زاری را در بهان پند پایبانی غم زاری را در بهان پند

غزل

وقت بر سر منبر سجده نماز	آنکه خوشتر است می نمودن طوقی
بنا بر ترازو ارباب می شنود	بر او خوشتر است از برترین نواز
و وجود آنکه گفتم صبح پیش از آن	از بعد که در انعام برده گشت
که به حق تم و یک پیش از آن است	که غنای کم که در اولی غنیه شد
کاشکی چو دانی تا جود کفایتی	شاید بدیدم و بدیدم گفتم و تم

تست ایوان شریف چون ملک العلیف و الطهر رب العالیین

فرض از هر تر این کلمات است که غلب کل از معانی معنی مولی است	از سرای ترش آب غیر شعل
از دور و در سر قاف	و راه دانی که در من بوده چند
سیح از نفس روح بر سرش است	بی خود و که صورت خاوری نیست و در عالم باطن تاولی دارد که از بعد
و ترش لانی است	یا معنی را که نورسته است
نم کس در پیمایش است	یا که نریک خانه در بسته است
بشماران بزرگوار پی که در حق انهم بود مشهور گشته و این است	مستورانه از حالت اراوتی که آن حضرت داشت عزیزش است

که راز به طبع شریف و مکرر لطف آن و بی انتزاع در پرده توقیف مانده
 مرقی مدید و عهدی معید که پایشی کردید و چاره از مرعی را نیشید
 از خجانی دید که وار و ات غنی از روی معانی طریقی غامضی نصیب سازد
 چنانکه نصیب آری غامض و عام کرد و از بخت شرا و این که شهرت
 کرده و حق از روح رفیع است و انطب که ده بیانش رسانید و
 سواد آن نام نهاد که گفته اند و بیستانی ماملی بیعت است

این طرف چنان که تازه ساز و جان	رینا رقت کلک شکافت ز
آید که این منتهی گزیده و مستوح	تامت بقا حقیقه و راز
در شرای شریف لانی جوده گشت	شاه سیمو میر به ارار او کند
آرد او است از شکار گشت	این است یاد کرد و در کار او کند
ماشان کم کشیده طوفان از	
ماری شود که رفته بر یار او کند	
شب را بایب بد بودم و با چشم	نوبت از بخت هم نوبی بایب
با کوی پست لانی برین آوردم	فنده ام که تا بیکم خواب نبرد
دوش بر بار تو در کج خوشی دم	کج کس این سک دیوانه بخت نبرد

لانی

